

Arrest

nr. 127 255 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BECKERS, die loco advocaat J. SEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en N.N., een man met de Belgische nationaliteit, legden op 9 oktober 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lier.

1.2. Op 9 oktober 2013 diende verzoekster tevens, in functie van haar relatie met N.N., een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 april 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 9 april 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2013 werd ingediend door:

Naam: [Z.]

Voornaam: [B.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ongedateerde foto's: gezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- ongepersonaliseerde kassatickets Schmidt Elektro dd. 27.01.2012 en 03.02.2012, laattijdig gepersonaliseerd op 13.11.2013: gezien deze kassatickets laattijdig gepersonaliseerd werden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon reeds kenden begin 2012*
- handgeschreven factuur dd. 29.09.2012: gezien deze factuur handgeschreven gedateerd en gepersonaliseerd werd, is het voor onze diensten onmogelijk na te gaan of deze daadwerkelijk in september 2012 werd opgesteld, dan wel of deze gegevens achteraf werden aangebracht. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 43ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoekster en haar wettelijke partner voldoen wel degelijk aan alle voorwaarden voor gezinshereniging:

1. Wettelijk geregistreerd partnerschap

Verzoekster is de wettelijk geregistreerd partner van dhr. [N.N.], een Belg. Verzoekster en dhr. [N.N.] sloten in België een wettelijke samenwoning af op 9.10.2013, die de ambtenaar van de burgerlijke stand in het rijksregister meldde. (Stuk nr. 1)

2. Duurzame en stabiele relatie

In tegenstelling tot wat de DVZ oordeelde, bewijst verzoekster wel degelijk dat ze een duurzame en stabiele relatie heeft met haar Belgische partner.

Dat is o.a. het geval wanneer je elkaar ten minste 2 jaar kent en bewijst dat je regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhield. Binnen die 2 jaar moet je mekaar minstens driemaal ontmoet hebben en die ontmoetingen moeten in totaal 45 of meer dagen betreffen.

In casu brengt verzoekster verklaringen mee van kennissen die verklaren dat zij verzoekster en dhr. [N.] al jaren kennen als koppel, foto's van verzoekster samen met haar partner en facturen van gezamenlijke aankopen van het koppel voor hun woning dd. 27.01.2012, dd. 3.02.2012, dd. 29.09.2012, en 13.11.2013 [...].

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat deze bewijsstukken niet in overweging kunnen genomen worden, aangezien de factuur van Artex (Stuk nr. 6) handgeschreven is en pas nadien gedateerd zou zijn, aangezien de kassatickets van Schmidt Elektro (Stuk nr. 8) laattijdig gepersonaliseerd werden, dat de verklaringen door derden (Stukken nrs. 7 en 11) niet op hun waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd en dat de foto's niet gedateerd zijn (Stuk nr. 12).

Verzoekster verbleef al verschillende jaren in België vooraleer zij haar huidige partner leerde kennen. Ze hebben elkaar leren kennen via familie.

Aangezien zowel dhr. [N.] als verzoekster in België wonen en zij elkaar elke dag zien, sturen zij geen e-mails of brieven met elkaar. Verzoekster kan dan ook enkel verwijzen naar verklaringen van familie en vrienden, foto's en facturen van gezamenlijke aankopen voor in hun woning.

Volgens richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van de 'duurzaamheid' van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen naast telefoongesprekken, briefwisseling of elektronische berichten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft derhalve onterecht geoordeeld dat deze bewijsstukken niet in overweging kunnen worden genomen.

Gelet op het supra gestelde zijn de bewijsstukken van verzoekster wel degelijk relevant en toont zij daarmee wel degelijk voldoende aan dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met dhr. [N.N.] zodat zij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op basis van het feit dat zij de wettelijke partner is van een Belg.

3. *Noch verzoekster, noch haar partner zijn gehuwd*
4. *Noch verzoekster, noch haar partner hebben een duurzame relatie met iemand anders*
5. *Verzoekster is geen familie van haar partner*
6. *Geen definitieve weigeringsbeslissing om te huwen*

Ten aanzien van verzoekster of haar partner werd nooit een definitieve weigeringsbeslissing om te huwen genomen.

7. *Ouder dan 21 jaar*

Verzoekster en haar EU-partner zijn ouder dan 21 jaar.

8. *Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*

De partner van verzoekster moet toereikende bestaansmiddelen hebben. Dit is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (artikel 40ter Verblijfswet). Momenteel bedraagt dat €1.307,78.

Nochtans zouden bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' voldoende moeten zijn aangezien de inkomensgrens van 120% leefloon volgens het Kruispunt M-I te hoog en strijdig is met de rechtspraak van het Hof van Justitie. (arrest Chakroun dd. 4 maart 2010, nr. C-578/08).

In het feitenrelaas werd reeds vermeld dat de partner van verzoekster voltijds werkt als arbeider bij de NV VAN HOOL en beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Dhr. [N.] ontvangt een maandelijks brutoloon van € 2.921,24. (Stuk nr. 13)

Verzoekster zelf beschikt over een arbeidskaart en heeft werk als poetsvrouw met dienstencheques bij de NV Daoust, met zetel te Frankrijklei 2, 2000 Antwerpen. Zij beschikt sinds 17.03.2014 over een deeltijdse arbeidsovereenkomst (33u/week) voor onbepaalde duur en heeft een loon van €10,28 bruto per uur, dit komt neer op een maandelijks brutoloon van ongeveer €1.360. (Stuk nr. 5)

De bestaansmiddelen van verzoekster en dhr. [N.N.] zijn derhalve stabiel.

9. *Voldoende huisvesting*

De Belgische partner van verzoekster beschikt ook over voldoende huisvesting. Dhr. [N.N.] kocht in 2011 een woning te 2500 Lier, [...]. (Stuk nr. 16)

10. *Ziekteverzekering*

Ten slotte heeft zowel dhr. [N.N.] als verzoekster een ziekteverzekering die haar risico's dekt. (Stuk nr. 4)

Het verzoek tot nietigverklaring dient zodoende ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de Vreemdelingenwet geen artikel 43ter bevat, zodat uiteraard geen schending van dit artikel kan worden vastgesteld.

3.1.2.2. Waar verzoekster daarnaast aangeeft van oordeel te zijn dat zij heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld in artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet en lijkt te willen stellen dat verweerder onterecht heeft geconcludeerd dat zij het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie met haar Belgische vriend niet heeft aangetoond, moet worden benadrukt dat zij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de appreciatie door verweerder van de door haar in dit verband aangebrachte overtuigingsstukken incorrect of kennelijk onredelijk is. Door de stukken die zij aanbracht louter op te sommen weerlegt zij de vaststelling van verweerder immers niet dat deze stukken niet volstaan als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet. Ook door uiteen te zetten dat andere relevante stukken dan bewijzen van telefoongesprekken, briefwisseling of elektronische berichten als bewijs van een duurzame relatie kunnen worden aangewend, wat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet in vraag wordt gesteld of ontkend, en door toe te lichten waarom zij in gebreke bleef om bepaalde overtuigingsstukken aan te brengen toont zij niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat zij naliet de gegrondheid van haar verblijfsrechtelijke aanspraken – en meer specifiek het bestaan van een duurzame en stabiele relatie met haar Belgische vriend – met passende en bewijskrachtige stukken aan te tonen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoekster.

Door het recht op verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster te weigeren en haar bovendien te bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt haar recht op [e]en gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM geschonden.

Cliënte verblijft al 7 jaar in België en heeft al geruime tijd een relatie met dhr. [N.N.] met wie zij ondertussen een leven heeft opgebouwd hier in België.

Haar banden met haar herkomstland zijn quasi volledig vervaagd, zij heeft amper nog familie in Marokko aangezien het grootste deel geëmigreerd is naar België of andere landen. Zowel haar tante en nonkel verblijven in België. Zij heeft enkel nog een zoon in Marokko.

Verzoekster is 49 jaar oud, werkt hier in België ingevolge een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en heeft zich tevens ingeschreven voor een inburgeringscursus (Stukken nrs. 2 en 5).

Verzoekster heeft tevens een ziekteverzekering afgesloten en deed ook een aanvraag om een bankrekening te bekomen. (Stuk nrs. 3 en 4)

De partner van verzoekster is Belg en werkt voltijds als arbeider bij de NV VAN HOOL.

Bovendien voldoen verzoekster en haar wettelijke partner aan alle toepassingsvoorwaarden om in aanmerking te komen voor gezinshereniging.

Dat blijkt uit hogervermelde uiteenzetting en uit de stukken die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overhandigd.

Ze beschikken derhalve over voldoende inkomsten, huisvesting, een ziekteverzekering en zijn beide ingeburgerd in België.

De weigering van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster mist dan ook elke vorm van proportionaliteit.

Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken dient een evenredigheidstoets uit te voeren. De Dienst Vreemdelingenzaken moet het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is, (bij de aanvraag of tijdens de eerste 3 jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en tegenover de bindingen met het land van oorsprong.

Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt geenszins dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze elementen heeft onderzocht of hiermee rekening heeft gehouden. Deze evenredigheidstoets werd derhalve in casu niet toegepast en bijgevolg geschonden.”

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster weliswaar verwijst naar het gezinsleven dat zij heeft met een Belgische man, maar er niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze relatie voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Hierbij moet erop worden gewezen dat verzoekster, ondanks het feit dat zij hiertoe de mogelijkheid kreeg, niet aannemelijk maakte dat zij een duurzame en stabiele relatie met N.N. heeft. Verzoekster lijkt daarenboven uit het oog lijkt te verliezen dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daarnaast moet ook worden geduïd dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar vriend, die in Tunesië werd geboren en opgroeide en dus vertrouwd is met een leven in Noord-Afrika, en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Zij zet weliswaar uiteen dat haar vriend in België over een woning beschikt en dat hij is tewerkgesteld doch deze gegevens geven geen aanleiding tot de conclusie dat een gezinsleven met deze man enkel in België mogelijk is. Wanneer personen die afkomstig zijn uit verschillende landen met elkaar willen samenleven dan dient uiteraard altijd ten minste één van de partners zijn land te verlaten en veelal te opteren voor een nieuwe woning en tewerkstelling. De bestreden beslissingen impliceren ook niet dat het verzoekster volstrekt onmogelijk wordt gemaakt om naar België te immigreren indien zij meent dat het meer aangewezen is om met haar Belgische vriend in het Rijk te verblijven. Zij dient hiertoe evenwel de bepalingen van de Vreemdelingenwet te respecteren. Verzoekster wijst er tevens zelf op dat haar meest naaste familielid, haar zoon, nog in Marokko verblijft, zodat kan worden aangenomen dat zij nog banden met dit land heeft en zij er op iemand kan terug-vallen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden besloten dat de bestreden beslissingen een effectieve inmenging vormen in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten blijkt voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd – zij verwijst naar een arbeidscontract dat zij afsloot en naar haar inburgering – wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Er moet voorts worden geduïd dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK